

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. JÚNIUS

A LÉGI KÖZLEKEDÉS MEGREFORMÁLÁSA
GLOBÁLIS KLÍMAVÁNDORLÁS
SPACE FOOD CHALLENGE

399

**SALTY
BOJTOR
GRAVICKIJ
HUSZÁR
ROGER
ZSITKOV**

**SAMANTHA
Mills**

**LAVIE
Tidhar**

Előfizetőknek
**CSAK
1490 Ft!**

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

**A PRISCILLA HUTCHINS-SOROZAT
HARMADIK KÖTETE
JÚNIUSBAN ÉRKEZIK!**

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Az első szó jogán

A lengyelországi Wrocław városában 1868. december 9-én, a zsidó Haber családban született egy fiú, Fritz, akinek munkája jelentősen befolyásolta a világ történelmét, és aki a tudománytörténet legmegosztóbb alakjává vált.

Széles körű nevelést kapott, majd 1891-ben szerves kémiából doktorált Berlinben. Ebben az időben már komoly problémát jelentett a növekvő népesség élelmiszer-ellátása. A kor egyik jelentős felfedezése volt, hogy a terméshozamok növelésének fő akadályja a termőtalajok elégtelen nitrogéntartalma. Ennek pótlására használták a guanót, amelyből azonban nem lehetett eleget szállítani.

Fritz Haber ezért kezdett el dolgozni a kérdésen, hogyan lehetne a levegő nitrogénjéből ammóniát, és abból műtrágyát előállítani. 1909 júliusában bemutatta az ammóniaszintézisre kidolgozott ipari folyamatát. A BASF konzern felkarolta, és 1914-től a cég már napi 20 tonna ammóniát állított elő. Fritz Haber részesedést kapott, és multimilliomos lett. A világ hálás volt, hogy megmentette az éhezéstől.

Az első világháborúban felajánlotta szolgálatait a berlini kormánynak. Intézete titkos kutatásokat végzett a hadseregnek. Felismerve a klórgáz gyilkos hatását, gázfegyvert fejlesztett belőle. Haber maga irányította a mustárgáz első hadászati bevetését 1915-ben, az Ypern melletti ütközetben. Felesége ezért a tettéért annyira elítélte, hogy öngyilkos lett.

A háborút követően attól félt, hogy háborús bűnösként felelősségre vonják, de egy erősen vitatott döntés után, csak a háború előtti munkásságát figyelembe véve, a műtrágya gyártását lehetővé tevő ammóniaszintézisért 1918-ban kémiai Nobel-díjat kapott.

Később részt vett a Zyklon-B rovarölő kifejlesztésében. Azt már nem érte meg, hogy a szert a Harmadik Birodalom a koncentrációs táborokban az emberek meggyilkolására, a gázkamrákban alkalmazta.

Sokszor hallottam már, hogy „gonosz tudomány” vagy hogy „a tudomány két arca”. Ez nem igaz, se nem gonosz, se nem kétarcú. A tudomány egyszerűen csak tudomány, összegyűjtött tudás, a tények és adatok gyűjteménye, amely leírja nekünk a világot. A kés sem lesz jó, ha kenyérszülésre használjuk, és nem lesz gonosz sem, amikor gyilkolnak vele. A kés és a tudomány is egy eszköz az ember kezében, kizárólag az emberen múlik, mire használja. Az ember lehet gonosz is, és lehet kétarcú is. Ahogy Fritz Haber.

Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos szerkesztő

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Tano Bonfanti (Argentína)** munkája:

tanobonfanti.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

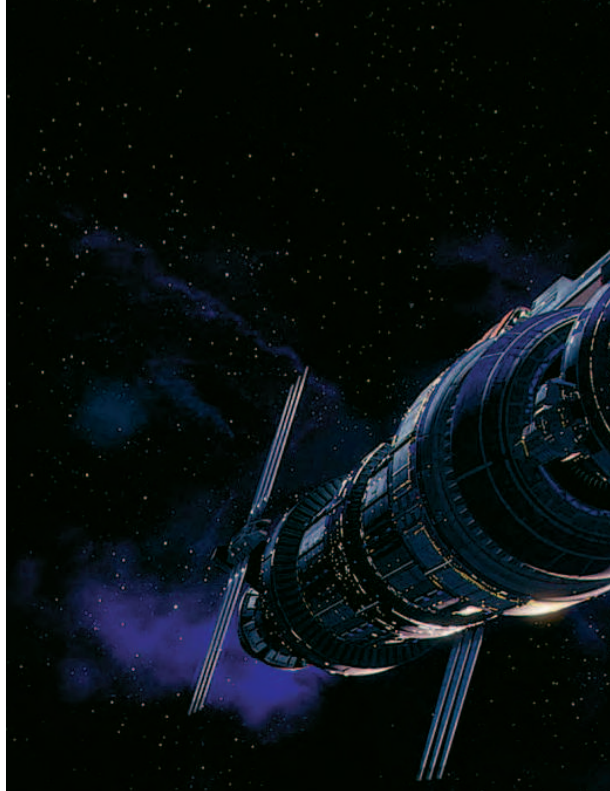
a *Pannonia Könyvesboltban.*

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

48

GALAKTIKA

2023. június

57

30

NOVELLÁK

- 6 **T. R. Salty:** A Gubó (befejező rész)
- 34 **Samantha Mills:** Nyúlteszt
- 52 **Bojtor Iván:** Vigvam a Holdon
- 60 **Alekszej Gravickij:** Momento mori
- 68 **Lavie Tidhar:** Virágzó Vénusz
- 76 **Huszár Karina:** A robot, aki a Viola nevet adta magának
- 96 **Frank Roger:** Tűzimádók
- 109 **Borisz Zsitkov:** Mikrokéz

CIKKEK

- 30 **A légi közlekedés megreformálása**
- 48 **Videodrón**
- 50 **A szférák zenéje**
- 57 **Zöld jövő**
- 58 **Intelligens dizájn**
- 64 **Gondolatátvitel**
- 73 **Zöld jövő**
- 74 **Obszervatórium**
- 88 **Obszervatórium**
- 90 **Obszervatórium**
- 103 **Képregény a Galaktikában**

GALAKTIKA XL

- 115 **Gawain Edwards:** Megmentők a Jupiterről
- 177 **Gawain Edwards:** Lázadás az űrben
- 201 **Gawain Edwards-életrajz**

Ismét a Szaturnusz a Naprendszer holdkirálya

Évtizedek óta folyik a verseny, hogy a Jupiternak vagy a Szaturnusznak van több holdja. A megfigyelések és felfedezések tükrében hol az egyik, hol a másik bolygó volt a „Naprendszer holdkirálya”.

Az elmúlt két évtizedben a Szaturnusz környezetét többször is egyre érzékenyebb műszerekkel vizsgálták át holdak után kutatva. Egy nemzetközi csillagászcsoporthoz munkájának eredményeként most a bolygó 62 új kísérőjét jelentették be.

A kutatáshoz a „shift and stack” nevű technikát alkalmazták, hogy kisebb (és így halványabb) szaturnuszi holdakat is megta-

láljanak. Ezt a módszert már alkalmazták a Neptunusznál és az Uránusznál, de a Szaturnusz esetében még soha. Az egymás után készült képeket „eltolták” a Hold égbolton való mozgásának ütemében, az így kapott erősebb jeleket kombinálták. Így a „halmozott” képen olyan égitestek is láthatóvá váltak, amelyek az egyes képeken túl halványak voltak.

A kutatócsoport a Hawaii-n 2019 és 2021 között gyűjtött adatokat használta fel. A 3 órás időtartamok alatt készült sok felvétel feldolgozásával a csupán 2,5 kilométer átmérőjű holdakat is fel tudták fedezni.

KERÜLGETTÉK a tégladűnéket és a romokat, úgy tűnt, az egésznek már nem is lesz vége. A fejük feletti szürke felhők mö-

gött a fény kezdett elhalványulni, mutatva, hogy lassan véget ér a nap. Katie lihegett, és arra gondolt, nem lenne jó idekint tölteni az éjszakát. A nyomukban loholó németek ugyan nem követték őket a rommezőn át, de a semmiből is felbukkanhattak újabb csapataik. Az ellenség váratlan előteremtésében Szemirámisz Függőkertje verhetetlen volt.

– Elértük a harmadik oldalt! – állt meg váratlanul Miskin.

Katie nagyot fújva előrehajolt, és a térdére támaszkodott. A Gömböknek hála nem érzett éhséget vagy szomjúságot, a fáradtságot azonban nem küszöbölték ki. Érezte, hogy már alig áll a lábán. A kutyagolás most nagyon megerőltetőnek bizonyult.

Felemelte a fejét, hogy körülnézzen, és egy pillanatra az a morbid gondolata támadt, hogy a közvetítésnek ez a része meglehetősen unalmas lehet a nézőknek. Akár a drónokat követik, akár a sisakkameráikat. Így vajon mi lesz az Angie által emlegetett rajongókkal? Ha egyáltalán vannak rajongói. Hisz nyolc napja azt sem tudja, mi minden történt odakint, hogy áll a többi csapat. Lehet, hogy az előttük járók már felértek a Gubóhoz, és várják a holnapot, amikor az felnyílik.

Beteges ez az egész – futott át rajta. – De talán ott fent nem leszünk egyedül. És valakinek csak sikerül bejutnia. Vagy a műszereket bejuttatnia. – Önkéntelenül is megtapogatta az övére csatolt, vízhatlan és törésálló tokban rejtőző kis eszközt, ami mindannyiuk felszerelésének része volt. Ha valaki lenn olyan szerencsés, hogy...

*Gyakorlatilag a semmiből jött,
és szinte a semmiből építette
fel Szemiramisz Függőkertjét.
Nincs nyoma gépeknek,
fejlett technológiának, ami
földönkívüliekre utalna.*

T. R. Salty (befejező rész)

A GUBÓ

– Talán itt lesznek – folytatta közben Miskin, és mindenki tudta, hogy a platformokra gondol. – Ha meg nem, csak talá-lunk valami járművet. Most már nekem is kezd elegend lenni ezekből a romokból.

Újra elindultak abba az irányba, amit az őrnagy mutatott, bár semmi sem utalt rá, hogy a nyolcadik szint harmadik oldalán járnak. Minden ugyan-olyan kietlen és lehangoló volt, csak a romok formája változott a tégladűnék között.

Aztán hirtelen valami füttyülni kezdett a levegőben, mintha hihetetlen sebességgel elhajítottak volna egy frizbit, majd hatalmas csattanás hallatszott az egyik romos épület felől, ami tőlük alig párméternyire törte át a téglakupacokat.

– Mi a...? – kapta fel fejét Ben, és értetlenül körülnézett. A többiek hasonlóképpen tettek.

Ismét felhangzott a füttyülés, valami átcikázott közöttük, mint egy fekete kígyó, és eltalálta Nate-et. Közvetlenül a mellkasa közepén. Az ügyvéd felüvöltött, és hátrátáncorodva elterült a földön. Mivel a sisakok azonnal lezártak a támadásra, a rádión keresztül hallották sípoló lélegzetvétélet.

– Szétszóródn! – kiáltotta Miskin, ő azonban a földön fekvő férfihoz ugrott, és megpróbálta felrángatni. De úgy tűnt, Nate-ből az üvöltéssel együtt eltávozott az összes levegő.

Katie a romos épület falához lapult, karabélyát tüzelésre készen tartva. Látta, hogy Tex és Ben is talált már magának fedezéket. Még mindig fogalmuk sem volt, mi támadhatta meg őket.

De hamarosan meglátták. Újra átcikázott a levegőben, az őrnagy és az ügyvéd felé, aki már a lábán állt, és a másiktól tá-mogatva, botladozva indult Katie irányába. ➡

A lány nem akart hinni a szemének, anynyira szürreális volt a látvány.

– Egy öv?

De hiába mondta ki, akkor sem értette. Pedig egy nagyjából tíz centi széles, hihetetlenül hosszú bőrvöv hasította keresztül a levegőt, akár egy ostor, a végén legalább fél méter átmérőjű, csillogó sárgaréz csattal, ami most éhesen mart bele a talajba, ahol korábban Nate hevert. Egy öv, amit valaki (vagy valami) ostorként használt!

Miskin és az ügyvéd közben megérkezett a rom belsejébe, Katie pedig a szemét lehunyva a falnak szorította a hátát.

Nate azt mondta, nincs több rémálom – dübörgött az agyában. – Hogy csak a németek és a pengekörműek vannak. Hogy nincs más... De akkor ez mi? Mi?

Nem mert kipillantani, mert nem akarta látni azt, amire nem tudott lélekben felkészülni. Így csak hallotta, hogy valaki tüzelni kezd, majd felharsant egy iszonyatos ordítás. Mintha egy hatalmas lény üvöltött volna.

Még a lövések zaja sem tudta azonban elnyomni a súlyos léptek döndülését, ahogy az a valami közeledett, és az öv-ostor Katie feje felett hasított ki egy darabot a romból. A lány felsikított, és Miskinek mellé vetette magát. Látta, hogy az őrnagy kifelé tüzel, az ügyvéd pedig a földön ül, hátát az egyik megmaradt falnak támasztva. Az arca, ha lehet, még sápadtabb volt, mint amikor a csatornába készült leszállni.

Katie odakúszott mellé, és megrángatta, de még mielőtt kérdezhetett volna, odakint felharsant egy iszonyatos hang. Olyan volt, mintha ember beszélne, amit ezer hangszóró erősít fel.

– Hova bújtál, te kis rohadék? Úgyis megtalállak, és akkor megtanulod... Egy

életre megtanulod, hogyan kell viselkedni! Nem fogsz itt szórakozni velem!

Az öv újra lecsapott, egy árnyék takarta el az egyre gyérülő fényt. És ahogy kilesett a rom alól, Katie végre meglátta a támadót.

Egy ember állt odakint. Egy legalább öt méter magas ember. Kigombolt kockás munkásinget viselt és kopott farmert. Egyik kezében az öv volt, a másikban vastag falú whiskyspohár, amelyben ott lötyögött az aransárga lé. Ijesztően sovány arca eltorzult az indulattól, mélyen ülő, alkoholtól zavaros szeme dühödten vizslatta a rommezőt. Furcsamód mégis volt benne valami ismerős, amit a lány nem tudott hova tenni.

– Merre bujkálsz, te kis szarházi?

Ben újra tüzelt, de a lövedékek úgy pattantak le a férfiről, mintha páncélozott lett volna a bőre. Láthatóan észre sem vette. Ivott a pohárból (Katie megdöbbenve látta, hogy amint leengedi, újratelik itallal), majd lecsapott az övvel.

A lány az ügyvédre vetette magát, és két vállánál megragadva megrázta.

– Mi a fene ez, Nate? Mi a fészkes fene?

A férfin látszott, hogy sokkot kapott. A pupillája összeszűkült, a szája széle remegett. Talán csak azért nem ájult el, mert a lány rázta.

– Ki a fene ez, Nate?

Az ügyvéd révülten Katie-re nézett, aztán a remegő ajkak nagy nehezen kinyögték:

– Az apám... Istenem, az apám...! Aki meghalt nyolcéves koromban.

– Az apád? – hitetlenkedett Katie, miközben az a *valami* ott kint tovább tombolt és üvöltözött.

– Igen – nyüszítette Nate. – Ha ivott, mindig így viselkedett velem. Nem tudott

elviselni, úgy érezte, mindig zavarom. És sokszor ivott. Nem jött össze neki soha semmi... Azt hajtogatta, rohadtul kiszúr vele a világ... – Hirtelen elsírta magát, és a válla is rázkódott a zokogástól. – Pedig én csak azt szerettem volna, hogy szeressen, hogy játsszon velem! De amikor ivott, mindig elővette a szíjat!

– A rohadt életbe! – hördült fel Miskin. Lőtt még párat feleslegesen, majd ő is csatlakozott hozzájuk. A csat újra lecsapott a romra, por és törmelék hullott a nyakukba.

– És nem volt, aki megvédjen? – kérdezte óvatosan Katie. – Az anyád? Anyád hol volt ezalatt? Vagy csak ti ketten...?

A férfi megrázta a fejét, és még mindig folytak a könnyek a szeméből.

– A másik szobában. Soha nem védett meg. Csak sírt. És azt hajtogatta „Ő nem ilyen, nem ilyen... Csak ha iszik!”

Az őrnagy kinézett a tomboló rettenetre, a tekintetében nem volt szánalom.

– El kell intéznie! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Másként nem tudunk továbbmenni. Nem fog rajta a golyó. Lehet, hogy csak akkor sikerül, ha maga csinálja.

– Nem tudom!

– De tudod! – ragadta meg az ügyvéd vállát újra a lány. – Ben is ki tudta nyírni a bohócokat, Tex is szétvágta a démonokat. El tudod intézni.

– Nem!

– Miért nem?

Nate szája széle újra remegni kezdett, miközben kifelé bámult.

– Mert... – nyögte ki végül – ...mert már megöltem.

Katie azt hitte rosszul hall, és látta, hogy Miskin is értetlenül húzza fel a szemöldökét.

– Miiii?

– Megöltem... – nyűszítette Nate. – Istenem, csak nyolcéves voltam, csak nyolc... Útött, megint a szíjjal. El akartam slisszolni mellette, és meglöktem. A falnak esett, és a nyitott ablak sarkába bevágta a fejét... A vére odaömlött a szőnyegre... és csak néztem, ahogy vonaglik... A szeme... a szeme...! Istenem, csak nyolcéves voltam, csak nyolc...!

Kint a szörny üvöltve újra lecsapott. A törmelék már életveszélyes mennyiségben hullott a nyakukba, nem maradhattak itt sokáig. Katie agya vadul kattogott, de fogalma sem volt, hogyan zökkenthetnék ki az ügyvédet a sokkból, és bírhatnák rá a cselekvésre.

– Baleset volt – mondta végül. – Ezek alapján csak baleset volt. És már rég vége. Réges-rég vége... – Hallgatott egy pillanatra. – Most viszont meg kell tenned. Meg tudod tenni.

– Nem, képtelen vagyok rá!

Miskin ekkor felhorkant, és megragadta az ügyvéd karját.

– Ebből elég volt! Nincs időnk siránkozásra. Talpra, katona, és tegye a dolgát!

Nate láthatóan újra tiltakozni akart, ekkor azonban meghallották Ben hangját a rádióból.

– Őrnagy! – És tisztán érződött az öröm és megkönnyebbülés. – Azt hiszem, látom a platformokat. Előre, tőlünk nagyjából száz méternyire.

– Ez így még jobb! – Miskin arca is felderült, és megrázta a remegő Nate-et. – Lehet, hogy megússza, ha szerencsénk van... Tex?

– Megvagyok, őrnagy.

– Akkor nyomás, emberek. Bízunk benne, hogy nem olyan gyors ez az ízé!

Nate apja közben újra ivott, aztán ismét rácsapott az épületre. Az dübörögve dőlt össze, pont akkor, amikor a három ember

kirobbant alóla, és csatlakozott a felzárkózó másik kettőhöz.

– Ez tényleg Nate apja? – kérdezte lihegve Ben. Az óriás közben megfordult, és észrevette őket. Elbődült, kezében meglendült az ostorszerű öv.

– Állítólag – felelte a lány.

– És miért ekkora?

Katie hátrasandított. Az öv elsistergett a fejük felett, szerencsére nem talált el senkit. Ami láthatóan még inkább felingerelte a gazdáját.

– Ha nyolc éves lennél, mekkorának látnád az apádat? – vetette oda a zenésznek, miközben oldalt ugrott.

– Hát ez tényleg... – kezdte Ben, de az óriás hangja beléfojtotta a szót.

– Hát itt vagy, te kis szartúró! Te kis rohadék! Van képed előkerülni azok után, hogy... – Süvített a szíj. – Az ember kidolgozza érte a belét is, és ez a hála... De most megkapod, ami jár neked! Nem fogsz többet rohángálni, zajongani... Nem fogsz!

Katie már látta a platformokat. Egy olyan helyen sorakoztak, amit nem borított törmelék – vagy azok takarították el. Az elmúlt napok során még nem örült nekik ennyire.

Hallotta, hogy Nate óriásira nőtt apja futni kezd a nyomukban. A föld dübörgött léptei nyomán, és az ügyvéd felsikoltott.

– Ne álljon meg! – ordított rá Miskin, és megragadta a karját. – Mindjárt ott vagyunk.

– Most megkapod, kis személtáda! – süvített a fejük fölött a hang, és az öv úgy vágódott előre, mintha élne.

Az ügyvéd felordított. Katie úgy érezte, beszakad a dobhártyája. A füléhez kapott, de csak a sisakhoz ért a keze. Megtorpant és hátranézett. Nate a földön vonaglott, a szíj fölött tekergett.

– A lábam! – ordította. – Eltört a lábam!

Miskin visszaroht hozzá, hogy felrángassa, de akkor a csat újfent lecsapott. Valami reccsent, és Nate újra üvöltött. Az őrnagy közben odaért hozzá, és letérdelt mellé.

– Megsérült az öltözéke. Szétment a szervó! – kiabálta a többieknek. – Nem fog tudni felállni!

Nate megragadta a karját.

– Ne! – sikította szinte eszelősen. – Ne hagyjon itt neki!

– Őrnagy! – Tex is megállt. Egy rövid sorozatot adott le az óriásra, ami csak megtorpanásra készítette, de nem végzett vele.

Miskin felemelte a fejét.

– Menjenek! – szólt komoran, és Katie látta, amint valamit lekaszt a vállszíjairól. – Mindjárt megyünk mi is.

– Őrnagy! – kiáltotta újra az újságíró, de a hangjából érződött, tisztában van vele, mi következik. Ahogy Katie és Ben is láthatta.

– Menjenek! Ez parancs! – kiáltotta Miskin, és kibiztosította a kézigránátokat. – Nate, ezt még meg tudja csinálni!

– Gyerünk! – rántotta meg a lány karját Ben. – Ha szerencsénk van, akkor...

Nem folytatta. Nate kitépte Miskin kezéből a gránátokat, és elhajította őket. Egyenesen a föléjük magasodó rém lába közé. Az őrnagy abban a pillanatban rávetette magát a tehetetlenül fekvő ügyvédre.

A semmiből materializálódott a Gömb, és ragadta magával mindkettőjüket, pont akkor, amikor a kézigránátok felrobbantak. Az óriás eltűnt az iszonyatos tűzgyolyóban, a lökéshullám még a három menekülőt is majdnem feltaszította. Amikor pedig a detonáció hangja és fénye elült, a helyén nem volt semmi. Sem Nate egykori apja, sem az izraeli ügyvéd, sem az orosz őrnagy.

– Ők már kint vannak – kommentálta a látványt közönyösen Tex. – Legalábbis remélem.

Sem Katie, sem Ben nem szólt erre semmit. Az egész rommezőre néma csend telepedett. A platformok ott voltak előttük, és ahogy rájuk léptek, azonnal materializálódott körülöttük a Gömb. Ők pedig lebegni kezdtek a belsejében.

– Hát ez ennyi volt – jött Ben kásás hangja a rádióból. – Szép álmokat, újonc! Találkozunk odafent, a Gubónál.

De Katie nem figyelt rá. Miközben érezte, hogy ellazul a teste és felkészül a regenerációra, valami más furakodott a gondolatai közé. Ritmusosan lüktető volt, olyan, mintha valaki dúdolna:

– Beburkol az álom, mint testemet az ing...

Szinte azonnal tudta, mi ez. Az anyja altatódala volt, amit akkor szokott énekelni, amikor nem jött álom a szemére. Sok-sok évvel, talán évtizeddel ezelőtt. Azt hitte, már rég elfelejtette, most mégis eszébe jutott. És mielőtt elnyomta volna az álom, már egészen biztos volt abban, mi vár rá az utolsó szinten.

– Azt hittem, már látni fogjuk a Gubót – pillantott körül meghökkenve Ben, amikor a Gömb másnap kirakta őket. – Erre... Mi ez a hely?

Katie végignézett a fénycsövekkel megvilágított hosszú, fehér folyosón, amelynek mindkét oldalán ajtók nyíltak. Kihalt volt, akárcsak a nővérpult, ami mellett álltak. Csak a bekapcsolva hagyott monitorok vibráltak ütemesen, és mint egy végtelenített filmet, villantották fel a betegek kórlapjait.

– Ez a hampsteadi Királyi Közkórház – mondta végül a lány. Nem nézett a másik kettőre.

– De miért vagyunk itt? – fordult körbe gyanakodva Tex, miközben kibiztosította a karabélyát. – És milyen ellenségre számíthatunk?

Katie újra a folyosóra nézett, majd lassú mozdulattal kibújt a fegyvere vállsijából, és levette a sisakját.

– Itt csak egy ellenség lesz – kezdte vontatottan –, de azzal nekem kell elbánnom. – A sisakot és a karabélyt a meghökkenett zenész kezébe nyomta. – Egyedül.

Nem várta meg, hogy a társai mondjanak valamit, azonnal elindult a néptelen folyosón. Lépteinek zaját elnyelte a linóleummal burkolt padló, a némaságban az idegességtől el-elakadó lélegzetvétele szinte légkalapácsként dobolt a fülében. Gyomra görcsbe rándult, ahogy közeledett a célhoz, megszorította a pisztolya markolatát, hogy így tompítsa keze remegését. A műanyag és fém érintése egy pillanatra megnyugtatta, ám azonnal az is átsuhant a fején, hogy ahova tart, ott igazából semmi hasznát nem veszi a fegyvernek...

Pontosan tudta, melyik ajtón kell belépnie, mégis hezitált egy pillanatig, mielőtt lenyomta volna a kilincset.

Elakadt a lélegzete. Nem az volt, amire várt, amire készült, és ez megzavarta. Értetlenül nézett körül. A kórházi szoba fogadta, de emlékei szerint az nem egy-ágyas luxuskórterem volt. Nem olyan, mint amilyenbe most belépett. A hatalmas ablakokon ömlött be a fény, megvilágítva a széles ágyban fekvő, lehunytt szemű, sápadt alakot – és a két embert is, akik az ablakok elé tolt kényelmes fotelokban ültek. Érkezésére felkapták a fejüket, majd szinte egyszerre felálltak. Egyáltalán nem kellett volna itt lenniük – mert nem is lehettek itt.

– Szervusz, kicsim! – köszöntötte az anyja. Szemében nem tükröződött meglepetés a harci öltözékét látva, ahogy egyenruhát viselő apjában sem. Inkább a lány csodálkozott el: a férfi szinte soha nem hordta a díszegyenruháját! Mindig a terepmintás gyakorlóöltözék volt rajta a barnászöld barrettel, ha szolgálatból hazaugrott.

Hunyorogni kezdett. A meglepetése nem múlt el, de volt valami a szüleiben, ami zavarta, és nem a ruhák. Majd egy percnél kellett eltelnie, mire felfogta, hogy az arcuk az, ami furcsa. Mintha az éles fény ellenére is elmosódott lett volna, mint alkonyatkor a tárgyak vonalai – vagy mint egy álom, egy emlék képei. Amit az elmúlt idő tesz elmosódottá...

Nem válaszolt azonnal. Az ágyhoz lépett, és végigsimított húga sápadt arcán, melyen a láz két vörös foltja szinte világított. Úgy tűnt, Anne csak alszik, a légzése egyenletes volt. Nem elakadó, sípoló, mint a rohamok idején, amik általában esténként törtek rá szinte óraműszerű pontossággal. És amikkel Katie képtelen volt bármit is kezdeni, hiába is akarta.

A gondolat visszahozta a valóságba, és abban a pillanatban előhívta az indulatot is. Az indulatot, amit annyiszor elnyomott magában mindenféle észérveket hajtogatva, de ami minden roham idején mégis újra és újra elfogta. Hogy nem tud mit kezdeni a helyzettel, mert egyedül van. Egyedül van, mert... elhagyták!

Ez volt hát a rémálom. A minden alkalommal felbukkanó félelem, ami miatt oly sokszor nem mert, nem tudott elaludni. És amit soha senkinek nem mert és nem tudott elmondani. Nem az, amit beleírt a jelentkezési lapba: félem a sötétől. Hisz itt minden annyira, de annyira világos! Hanem a félelem a rohamtól, ami a

sötétben tört rendszerint elő, a nehézlégzéstől – és az egyedüllétől. Hogy egyedül van, egyedül, és nem tud segíteni. Ezért hagyta mindig égve a lámpát az ágya mellett, és ezért kellett valahányszor erőt vennie magán, ha elhagyta éjszaka a hálószobáját. Mert nem tudhatta, mi vár rá odakint, és mert egyedül kellett szembenéznie vele...

Felegyenesedett, és beleharapott a szája szélébe. Keze önkéntelenül is a combjához szíjazott pisztoly markolatára tévedt, és megszorította.

– Szervusz, anya! – sziszegte. – Szervusz, apa!

– Nem ülsz le, kicsim? – kérdezte az asszony, és egy harmadik fotelra mutatott az ablak mellett. Katie-ben csak most tudatosult, hogy nemcsak apja van egyenruhában: anyján is a kék kórházi öltözék feszül.

– Nem – mondta gyorsan, és újra megmarkolta a fegyvert. – Inkább állok.

– Ahogy szeretnéd – felelte az anyja, de ők ketten sem foglaltak helyet. Körbeállták az ágyat, akár a virrasztók egy halott mellett. Legalábbis a lánynak ez ugrott be azonnal. Erőszakkal kellett elhessegetnie a gondolatot. Nem! Anne nem halt meg és nem haldoklik. Azért nem, mert *ő végig itt volt vele!* Ő nem adta fel! A főiskola mellett dolgozott, még ezt a rohadt játékot is bevállalta érte, hogy éljen. Az elmúlt három évben *mindent* bevállalt!

– Már jobban van – simított végig a nő az ágyban fekvő lány arcán. – Azt mondják az orvosok, fel fog épülni.

– Mindig ezt mondják – szúrta a fogai között Katie. – Hogy van remény. De soha nem az igazságot.

– Nincs igazad, kicsim – emelte fel fejét az apja. Az arcát eltorzító furcsa derengés

ellenére határozott állá erőt, biztonságot sugallt, Katie élénken emlékezett rá, hogy tudott nevetni, és erős karjával hogy dobta őt a magasba, amikor kicsi volt. Ám amikor igazán kellett volna az erős kar, akkor nem volt sehol.

– Ha te mondd! – vágott vissza a lány. Úgy markolta a pisztolyt, hogy szinte belefájdultak az ujjai. – Hisz te aztán tudod!

Az anyja ekkor felé fordult, és egy lépést is tett az irányába. Arcán, azon a furcsa, ismerős-ismeretlen arcon árnyék futott át. A fények megremegtek, és mintha Anne is hánykolódni kezdett volna az ágyban. Vagy a lányt csak az érzékei csalták meg. Hisz tudta, hogy itt semmi nem valóságos. *Semmi!* Csak a betegség és az egyedüllét...

– Valami baj van, kicsim? – Aggodalom szűrődött ki a nő hangjából. – Történt valami? Nekünk elmondhatod.

– Nem! – jelentette ki határozottan Katie.

Valami most már tényleg megváltozott, nem lehetett nem észrevenni. A kinti fény halványulni kezdett, és repedések jelentek meg a falakon, a mennyezeten.

– Mi nem? – nézett fel rá az apja is. Az arca neki is furcsább lett, eltorzult, a hangja azonban meglepően nyugodt maradt. De Katie-t már elragadta az indulat, nem törődött a változással.

– Ti nem vagytok itt. Nem is voltatok. Akkor, amikor kellett volna. – Ekkor már kiabált. – Mert elmentetek, és... és meghaltatok!

A falak, a mennyezet abban a pillanatban ezer apró darabra estek, és behullottak a hirtelen megnyíló sötétségbe, ami szinte azonnal körülvette a szobában levőket. Vad szél süvített keresztül a semmin, tornádóként kerítve be őket, a szívóerőt nem

lehetett nem érzékelni. Az ágy alatti padló-rész azonban megmaradt, akárcsak az ágy fölé szerelt lámpa, melynek fényköre éppen csak azt a kis területet tudta megvilágítani, amiben tartózkodtak. Annak sugarán belül nem érvényesült a szívóerő.

Katie azonban önkéntelenül is megragadta az ágy magasított keretét. Tudta, éjszakánként ilyenkor érkezik a rémület. A rémület, hogy a szomszédban felhangzik a nehéz lélegzetvétel, és neki mennie kell. Mennie úgy, hogy képtelen bármin is változtatni. Csak jelen lehet, és nézheti. Nézheti tehetetlenül, amíg...

Most azonban nem ezt a rémületet érezte, hanem a haragot. Ezért nem félt a fénykörön túli rettenetes tornádótól. Tudta, a sötétség most nem őt fenyegeti, és nem is a hűgát. Most valaki másra van szüksége.

– Katie! – kiáltott rá értetlenül az anyja. – Miről beszélsz?

A lány elengedte a keretet, megkerülte az ágyat, és megállt a szüleivel szemben.

– Amikor beteg volt, ti elmentetek. Libanonba. Arra a hülye küldetésre! Pedig maradnotok kellett volna! Maradnotok!

– Kicsim – próbálta meg nyugtatni az apja –, nem értelek.

Az arca hirtelen kiélesedett, mint egy fénykép. Már nem emlék volt, hanem élő, eleven valóság. Hangjában a félre nem érthető hangsúly, mintha sajnálkozna. És ez még inkább fokozta Katie haragját.

– Mit nem értetek? – sikította, és előrántotta a pisztolyt. – Egyedül voltam a sötétben, és félttem. Mert nem tehettem semmit. Egyedül hagytatok. Egyedül *vele*. – És a pisztollyal az ágyban fekvő Anne-re mutatott, akinek az arca ekkor már lángolt, és egész teste görcsösen rángatózott. – Kiszámíthatatlanul jött a roham, és amikor ➔